

הוציאו לו פרק חמישי יומא

צבא א מיי פיה מהל' מחוקרי כפרה ה' נ ופטו' מנהל' פסוה' ה' ה' זין:
צבא ב מיי פיה מהל' מרות הלכה ה' ועין שם צב"מ גראה שעולם הימנו הגי' כאן: ק ג מיי פיה מהל' מחוקרי כפרה ה' ה':
ק ד ה ו ז ז שם פ"ד הלכה ב:
ק ח ה מיי פיה מהל' עבודת יוה"כ ה' ט:

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֵשֶׁת וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל הַזֶּהוּב אֶת הַדָּמָה וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵימֶיךָ וְרָאתָ לִגְוַת הַשֶּׁמֶן וְהִדַּחְתָּ אֶתֶּם מִתְּנֻפָה לִפְנֵי יְיָ:
2. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֵשֶׁת וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל הַזֶּהוּב אֶת הַדָּמָה וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵימֶיךָ וְרָאתָ לִגְוַת הַשֶּׁמֶן וְהִדַּחְתָּ אֶתֶּם מִתְּנֻפָה לִפְנֵי יְיָ:
3. וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמִּקְוֶה אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאֹת וְרָאתָ הָעֵלָה בַּמִּקְוֶה הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחֲטָאֹת הָאֵשֶׁת הָהִיא לִבְחֹן קֹדֶשׁ קְדָשִׁים הָהִיא:

רבינו חננאל

א"ר יוחנן אשם מצורע שנשפך מדמו קודם מתן דם הבהונות באנו למחלוקת, ר"מ דאמר ר"מ ויתחיל בתחילה בפנים, האי נמי מביא (אשם אחר). לר' אלעזר ור' שמעון דאמרו ממקום משם מתחיל, האי אף לו תקנה, וי"א כל אשם שלא נזרק דמו ארבע מהנות לא ארבע קרנות לא הוכשר לאליה כמו החטאת, שנאמר כי כחטאת האשם הוא לבחן, ואקשרו בן חסדא עליה דר' יוחנן ור' מאיר מי נהא, והא והקריב אותו לאשם כתיב, אותו אחד ולא על בהונות הוי זה עולה על המזבח וטען נסכים, וצריך אשם אחר להכשיר את המצורע, ואמר אי הכי תהוה תיובתיה דרב חסדא דאמר אחד ולא שנים, ומשני כי קתיי מביא אשם אחר צריך קתיי, צריך ואין לו תקנה, ואקשרו ומי קתיי גאון כי האי גוונא, ואמר אין, דהניא נזיר ממורט, כלומר כל שאין לו שיער בלל, בית שמיא או צריך העברת תער וביח הילל או אינו צריך, וא"ר אבינא אף כשנאמר בית שמיא צריך ואין לו תקנה, זו דר' אבינא פליגא על ר' פדת דאמר בית שמיא כ"ר אלעזר (ובחן) [כתבן] דא"ר אליעזר מצורע שאין לו בהון די ובהון רגל ואוחז ימינתו יתן על מקומו וירצא, כך בית שמיא מצריכי העברת תער, א"פ שאין שם שיער, ת"ר ולקח הכהן מדם האשם ויתן על הזבוח, ומצאת אומר אשם מצורע שני כהנים מקבלין דמו אחד ביד ובא אצל מצורע, ואחד בכלי רובא לו אצל המזבח, ת"ר וכולן מטמאין בגדים וכו', פי' נישחט הפר והוא מדמו וקודם שישלם נשפך הדם מביא אחר ורוחט ומתחיל ומוה, וכן אם נשפך עור, מביא אחר ורוחט ומוה, אילו כולן נשפך לדברי ר' אליעזר ור' שמעון שאמרו השני מתחיל ממקום שפסק דמו של ראשון, נמצאת ככולן כפרה לפיכך כולן נשפך, אבל לר"מ שאמר כי בדם השני מתחיל בהואות בפנים כבר בטל, הראשון אינו נשפך בבית הדרשן אלא אחרון שנגמרה בו הכפרה, מה שאין כן בשעיר המשתלח.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו. תמה ריב"ז מאי קא מדמי דכיון דלא נשחט לשמו ולא עלה לזבעלים כלל לשם חובה מאי שייך הכא אשם אחד אמר רחמנא כמו לעיל חטאת אחד אמר רחמנא והא כל מה שנתן ממנו כמאן דליתיה דמי על כן נראה לו כגירסת ר"ח אשם מצורע שנשפך דמו קודם מתן בהונות בלאו למחלוקת ר"מ ורבי אלעזר ור"ש דהא דמי לפר שנשפך דמו קודם גמר מתנותיו וקמ"ל כי היכי דפליגי במתנות השמן דלא כתיב אותו הכא נמי פליגי במתן דם אשם א"ע"ג דכתיב אותו דמשמע אחד ותו לא אפילו הכי מציא אחר וטעמא הוי כמו שאפרש בסמוך ופרין והא אותו כתיב וצ"ל וצ"ל וצ"ל לרבי אלעזר ור"ש לא הוה ליה לאתויי לאחר והא דמיינתא תניא כוותיה לר"מ ומדמי אשם ששחטו שלא לשמו דכזה כולי עלמא מודו אלא מהאי שלא נתן מדמו על הבהונות צריך אשם אחר להכשירו אלמא א"ע"ג דכתיב אותו איכא מאן דלמנר מציא אשם אחר ומינה והא רבי יוחנן גופיה קאמר לעיל דטעמא דרבי אלעזר ור"ש גבי פרי יוה"כ משום דחטויי אחד אמר רחמנא והכא דלא מנינו למידרש הכי מאי טעמייהו ושמא מהתם גמרי כי היכי דהתם איכא כמה מיני מתנות גלי לן קרא ממקום שפסק מתחיל הכי נמי צ"ל בלוג שמן צ"ל צאשם:

נזיר ממורט ב"ש"א צריך העברת תער. צפרק שלשה מינין (מו"ר דף מו:). גרס אפיכא דכל הספרים צ"ל אין צריך ובה"א צריך ומהלכות הפוכות הוא כי היא לדידין שאין מוכיחות דלפילגו אצ"י ורצ"א צפ"ק דנדרים (דף ה:). וצפרק בתרא דנזיר (דף קג:). הפכו דנדרים וכן צפ"ק דצבורות (דף ג:). בצפונתא דרב הונא (ט) (ורצה) ור"ב חסדא דצבר שעושה אותה צבילה וטרפיה דפליגי צטרפיה חיה ואינה חיה וצפ"ק דתמורה (דף יא:). אפיכא וכהנה רבות צה"ק"ס"י והס כמו איכא דלמרי: **מה** נתינה בעצמו של כהן. צריש פרק איזוהי מקומן (וצמים דף מו:)

פירש רש"י דכתיב אכזב גבי שמן ויליף דם מינייה ואין זה אלא כמו ילמד סמוס מן המפורש דלי צנין אכזב הא צעיר היא המס' ו"א דבר הלמד בצנין אכזב חוזר ומלמד צה"ק: **אף** לקיחה בעצמו של כהן. ורש"י דגבי חטאת נמי כתיב ולקח ונתן ולא דרשינן הכי יש לומר דהתם נמי הוה לן למימר הכי אלא משום דולקח טובא כתיב צעיר נשיא וכצדקה ושעירה וכיון דלא מנינו למידרש כולה לא דרשינן להו: **מה** חטאת שעושה בלי. פירש רש"י דלפלא מעולת סניי בגזירה שוה דקוחה קוחה ומימה דבעיא היא צפרק איזוהי מקומן (וצמים דף ג:). אי דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד צה"קש או לא למי"ד צתר מלמד אולינן ותיפשוט מהא דחטאת הלמודה בגזירה שוה חוזרת ומלמדת צה"קש על אשם מצורע ואומר ריב"ז אף כיון דבלאו גזירה שוה הוה נפקא לן חטאת מהיקישא דוחאת התורה כדאיתא צפון פרק דם חטאת (וצמים דף יז:). מה עולה טעונה כלי מאי היא אלימא מורק צוצחי שלמי ציבור נמי כתיב וכו' וכיון דמהיקישא יליף אס כן הויה לה גזירה שוה כמאן דכתיב בגופה וילפינן שפיר אשם חטאת ולמ"ד דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד צה"קש מ"מ איצטרך היקש לשאר קרינות ובלאו גזירה שוה לא סגי דא"כ הויה היקש מהיקש ולא הויה מליף אשם חטאת הקשרה לר"ש דסבר זרק צשמאל כשר צפרק צ' דוצמים (דף ה:). דס"ל כהונה צעיר אכזב ואמאי

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו. כגון לשם עולה או לשם שלמים ולאמר מר (וצמים דף ג:). כל הוצאים שנשחטו שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לזבעלים לשם חובה: **צאנו**. לדבר זה לומר מחלוקתן של ר"מ ורבי אלעזר יש לנו ללמוד שכסם שחולקין צוה כך חולקין צוה: **לר"מ**. דלמנר עבודה שלא נגמרה הרי היא כמי שאינה אף זו הויה ולא נגמרה שהרי לא עלתה לשם חובה א"ע"ג שנתן ממנו לבהונות הרי היא כמי שאינה ויציא אשם אחר: ולרבי אלעזר ור"ש דלמרי **ממקום שפסק משם הוא מחסול**. אלמא לא אמר כמאן דליתא דמיא הכא נמי חשיבא היא ואי אפשר לגומרה בלחור דהא כתיב (ויקרא יד) כבש אחד אשם אשם אחד אחרתי לך ולא שתי אשמות והכא ליכא לדחויי כדלמרינן לעיל חטויי אחד אחרתי לך כו' הלכך אין לו תקנה: **והא אותו כתיב**. והקריב אותו לאשם אותו שהוגף עם הלוג ולא אחר ואפ"י לר"מ נמי אין לו תקנה: **תניא נווסיה דרבי יוחנן**. דליכא למי"ד יציא אחר: **להכשירו**. לנלווע זה לטהרו לאכול צדקים: **ותני סתא וכו'**. בתמיה וכי יש תנאים שונים צריך דבצר שאין לו תקנה: **לרבי העברה הער**. ציוס מלאת ימי נזרו דכתיב (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו עד מלאת אכל ציוס מלאת יגלה צתער וזה אין לו שיער וקתיב: **לרבי ואמר רבי אבינא וכו'** ופליגא. הא דרבי אבינא דר' פדת דללו רבי פדת צריך ויש לו תקנה קאמר שיעצירונו על מקום השיער דלע"ג דכתיב [סס] וגלה המזר לא צעינן קרא דכתיב היכא דלא אפשר: **אין** לו עטרה עולמים. דבעינן קרא דכתיב ופליגי (א) בצנהדרין צפרק נגמר הדין: **ולקח**. צאשם מלורע כתיב ולקח הכהן מדם האשם וכל לקיחה האמורה צדס כתיב לשמייה לשהן קבלה היא: **ויול אף למזנה** כן. לקיימא לן אשם מצורע טעון מתן דמים לגבי מוצח כשאר אשמות וזה דבר שהיה בכלל וילא לידון בדבר החדש והחזירו לן הכתוב לכללו בצירוש צפ"ק דיצמות (דף י:).

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' מאיר דאמר יביא אחר ויתחיל בתחילה הכא נמי יביא אחר וישחוט ור' אלעזר ור' שמעון שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל הכא אין לו תקנה מתקריף ליה רב חסדא והא יאותו כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לגבי הבהונות הרי זה עולה לגבי מוצח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו ורב חסדא אמר לך מאי צריך צריך ואין לו תקנה ותני תנא צריך ואין לו תקנה אין והתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וכו"ה אומרים אין צריך העברת תער וא"ר אבינא כשאוברים בית שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרן רבי אלעזר (דתינא) אין לו בהון יד ובהון רגל אין לו טהרה עולמית רבי אלעזר אומר נתן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר אם נתן על של שמאל יצא (תנו רבנן) ולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן (ת"ל צ"ב כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבליים את דמו אחד ביד ואחד בכלי יזה שקבל בכלי בא לו אצל מוצח וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצורע וא נתן התם (ובולן מטמאים בגדים וגשרפין אבית הדרשן דברי ר"א ור' שמעון וחכמים אומרים אין מטמאין בגדים ואין גשרפין אבית הדרשן אלא האחרון הואיל וגמר בו כפרה בעא מיניה רבא מרב נחמן כמה שעירים משלח א"ל וכו' עדרו משלח אמר לו וכו'

לכך נאמר צו כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים אף על טעון מתן דמים ואימורים יכול אף דם גיתמן על המזבח לא יתקבל בכלי ת"ל כי כחטאת האשם הוא לכהן: **מה חטאת טעונה בלי**. לקבלת דמה דכל הקרצנות נפקי לן בהיקישא (וצמים דף יז:). דוחאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם ובעולה ובעלמים כתיב וישם באגנות (שמות כד) ואשם נמי מהיכא דגמר חטאת גמר אייהו אלא אשם מצורע משום דלא לידון בדבר החדש צבין יד וצוה רגל ואזן ימנית והוצרך להחזירו לכללו בהיקישא דכחטאת האשם: **ובולן מטמאין בגדים**. כל הפרים והשעירים השניים ששחטו גבי נשפך הדם לאחר כפרה זו והביא פרו שני לפרכת וגמר מתנות הפרכת ונשפך הדם והביא שלשי למתנות המזבח כולן נשפךין חוץ לשלש מחנות אצית הדשן ומטמאין בגדים העסוקין צשריפתן דכתיב (ויקרא טו) ואת פרו חטאת ואת שעיר חטאת אשר הוצח את דמם וגו' והשורף אותם יכבס בגדיו (צ) צמים: **כמה [שעירים] משלח**. אס נשפך דם השעיר לאחר שגמר מתנות פנים והוצרך להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם ונתן מתנות הפרכת ונשפך הדם והוצרך עוד להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם למתנות המזבח הרי הוא כחן שלשה שעירי עואזל משלשה זוגות: **ומי עדרו** הכתוב. לא הויה קאח הכתוב לשלח אלא אחר: **וכי**

ומימר דמשמע [צריך] שריס. ואומר רבינו דמשום איך פריך הכי דלחיה לית ליה והנשאר צדס [אס נשאר אלא] שצריך לישאר שיעורו חטאת העוף מעבד והוצרך לתרן שאני הכא דכתיב ומימר וכו'. מ"ר.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' מאיר דאמר יביא אחר וישחוט ור' אלעזר ור' שמעון שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל הכא אין לו תקנה מתקריף ליה רב חסדא והא יאותו כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לגבי הבהונות הרי זה עולה לגבי מוצח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו ורב חסדא אמר לך מאי צריך צריך ואין לו תקנה ותני תנא צריך ואין לו תקנה אין והתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וכו"ה אומרים אין צריך העברת תער וא"ר אבינא כשאוברים בית שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרן רבי אלעזר (דתינא) אין לו בהון יד ובהון רגל אין לו טהרה עולמית רבי אלעזר אומר נתן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר אם נתן על של שמאל יצא (תנו רבנן) ולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן (ת"ל צ"ב כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבליים את דמו אחד ביד ואחד בכלי יזה שקבל בכלי בא לו אצל מוצח וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצורע וא נתן התם (ובולן מטמאים בגדים וגשרפין אבית הדרשן דברי ר"א ור' שמעון וחכמים אומרים אין מטמאין בגדים ואין גשרפין אבית הדרשן אלא האחרון הואיל וגמר בו כפרה בעא מיניה רבא מרב נחמן כמה שעירים משלח א"ל וכו' עדרו משלח אמר לו וכו'

לכך נאמר צו כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים אף על טעון מתן דמים ואימורים יכול אף דם גיתמן על המזבח לא יתקבל בכלי ת"ל כי כחטאת האשם הוא לכהן: **מה חטאת טעונה בלי**. לקבלת דמה דכל הקרצנות נפקי לן בהיקישא (וצמים דף יז:). דוחאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם ובעולה ובעלמים כתיב וישם באגנות (שמות כד) ואשם נמי מהיכא דגמר חטאת גמר אייהו אלא אשם מצורע משום דלא לידון בדבר החדש צבין יד וצוה רגל ואזן ימנית והוצרך להחזירו לכללו בהיקישא דכחטאת האשם: **ובולן מטמאין בגדים**. כל הפרים והשעירים השניים ששחטו גבי נשפך הדם לאחר כפרה זו והביא פרו שני לפרכת וגמר מתנות הפרכת ונשפך הדם והביא שלשי למתנות המזבח כולן נשפךין חוץ לשלש מחנות אצית הדשן ומטמאין בגדים העסוקין צשריפתן דכתיב (ויקרא טו) ואת פרו חטאת ואת שעיר חטאת אשר הוצח את דמם וגו' והשורף אותם יכבס בגדיו (צ) צמים: **כמה [שעירים] משלח**. אס נשפך דם השעיר לאחר שגמר מתנות פנים והוצרך להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם ונתן מתנות הפרכת ונשפך הדם והוצרך עוד להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם למתנות המזבח הרי הוא כחן שלשה שעירי עואזל משלשה זוגות: **ומי עדרו** הכתוב. לא הויה קאח הכתוב לשלח אלא אחר: **וכי**

ומימר דמשמע [צריך] שריס. ואומר רבינו דמשום איך פריך הכי דלחיה לית ליה והנשאר צדס [אס נשאר אלא] שצריך לישאר שיעורו חטאת העוף מעבד והוצרך לתרן שאני הכא דכתיב ומימר וכו'. מ"ר.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' מאיר דאמר יביא אחר וישחוט ור' אלעזר ור' שמעון שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל הכא אין לו תקנה מתקריף ליה רב חסדא והא יאותו כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לגבי הבהונות הרי זה עולה לגבי מוצח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו ורב חסדא אמר לך מאי צריך צריך ואין לו תקנה ותני תנא צריך ואין לו תקנה אין והתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וכו"ה אומרים אין צריך העברת תער וא"ר אבינא כשאוברים בית שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרן רבי אלעזר (דתינא) אין לו בהון יד ובהון רגל אין לו טהרה עולמית רבי אלעזר אומר נתן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר אם נתן על של שמאל יצא (תנו רבנן) ולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן (ת"ל צ"ב כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבליים את דמו אחד ביד ואחד בכלי יזה שקבל בכלי בא לו אצל מוצח וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצורע וא נתן התם (ובולן מטמאים בגדים וגשרפין אבית הדרשן דברי ר"א ור' שמעון וחכמים אומרים אין מטמאין בגדים ואין גשרפין אבית הדרשן אלא האחרון הואיל וגמר בו כפרה בעא מיניה רבא מרב נחמן כמה שעירים משלח א"ל וכו' עדרו משלח אמר לו וכו'

לכך נאמר צו כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים אף על טעון מתן דמים ואימורים יכול אף דם גיתמן על המזבח לא יתקבל בכלי ת"ל כי כחטאת האשם הוא לכהן: **מה חטאת טעונה בלי**. לקבלת דמה דכל הקרצנות נפקי לן בהיקישא (וצמים דף יז:). דוחאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם ובעולה ובעלמים כתיב וישם באגנות (שמות כד) ואשם נמי מהיכא דגמר חטאת גמר אייהו אלא אשם מצורע משום דלא לידון בדבר החדש צבין יד וצוה רגל ואזן ימנית והוצרך להחזירו לכללו בהיקישא דכחטאת האשם: **ובולן מטמאין בגדים**. כל הפרים והשעירים השניים ששחטו גבי נשפך הדם לאחר כפרה זו והביא פרו שני לפרכת וגמר מתנות הפרכת ונשפך הדם והביא שלשי למתנות המזבח כולן נשפךין חוץ לשלש מחנות אצית הדשן ומטמאין בגדים העסוקין צשריפתן דכתיב (ויקרא טו) ואת פרו חטאת ואת שעיר חטאת אשר הוצח את דמם וגו' והשורף אותם יכבס בגדיו (צ) צמים: **כמה [שעירים] משלח**. אס נשפך דם השעיר לאחר שגמר מתנות פנים והוצרך להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם ונתן מתנות הפרכת ונשפך הדם והוצרך עוד להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם למתנות המזבח הרי הוא כחן שלשה שעירי עואזל משלשה זוגות: **ומי עדרו** הכתוב. לא הויה קאח הכתוב לשלח אלא אחר: **וכי**

ומימר דמשמע [צריך] שריס. ואומר רבינו דמשום איך פריך הכי דלחיה לית ליה והנשאר צדס [אס נשאר אלא] שצריך לישאר שיעורו חטאת העוף מעבד והוצרך לתרן שאני הכא דכתיב ומימר וכו'. מ"ר.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' מאיר דאמר יביא אחר וישחוט ור' אלעזר ור' שמעון שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל הכא אין לו תקנה מתקריף ליה רב חסדא והא יאותו כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לגבי הבהונות הרי זה עולה לגבי מוצח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו ורב חסדא אמר לך מאי צריך צריך ואין לו תקנה ותני תנא צריך ואין לו תקנה אין והתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וכו"ה אומרים אין צריך העברת תער וא"ר אבינא כשאוברים בית שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרן רבי אלעזר (דתינא) אין לו בהון יד ובהון רגל אין לו טהרה עולמית רבי אלעזר אומר נתן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר אם נתן על של שמאל יצא (תנו רבנן) ולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן (ת"ל צ"ב כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבליים את דמו אחד ביד ואחד בכלי יזה שקבל בכלי בא לו אצל מוצח וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצורע וא נתן התם (ובולן מטמאים בגדים וגשרפין אבית הדרשן דברי ר"א ור' שמעון וחכמים אומרים אין מטמאין בגדים ואין גשרפין אבית הדרשן אלא האחרון הואיל וגמר בו כפרה בעא מיניה רבא מרב נחמן כמה שעירים משלח א"ל וכו' עדרו משלח אמר לו וכו'

לכך נאמר צו כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים אף על טעון מתן דמים ואימורים יכול אף דם גיתמן על המזבח לא יתקבל בכלי ת"ל כי כחטאת האשם הוא לכהן: **מה חטאת טעונה בלי**. לקבלת דמה דכל הקרצנות נפקי לן בהיקישא (וצמים דף יז:). דוחאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם ובעולה ובעלמים כתיב וישם באגנות (שמות כד) ואשם נמי מהיכא דגמר חטאת גמר אייהו אלא אשם מצורע משום דלא לידון בדבר החדש צבין יד וצוה רגל ואזן ימנית והוצרך להחזירו לכללו בהיקישא דכחטאת האשם: **ובולן מטמאין בגדים**. כל הפרים והשעירים השניים ששחטו גבי נשפך הדם לאחר כפרה זו והביא פרו שני לפרכת וגמר מתנות הפרכת ונשפך הדם והביא שלשי למתנות המזבח כולן נשפךין חוץ לשלש מחנות אצית הדשן ומטמאין בגדים העסוקין צשריפתן דכתיב (ויקרא טו) ואת פרו חטאת ואת שעיר חטאת אשר הוצח את דמם וגו' והשורף אותם יכבס בגדיו (צ) צמים: **כמה [שעירים] משלח**. אס נשפך דם השעיר לאחר שגמר מתנות פנים והוצרך להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם ונתן מתנות הפרכת ונשפך הדם והוצרך עוד להביא שנים ולהגביל עליהן ושחט את של שם למתנות המזבח הרי הוא כחן שלשה שעירי עואזל משלשה זוגות: **ומי עדרו** הכתוב. לא הויה קאח הכתוב לשלח אלא אחר: **וכי**

ומימר דמשמע [צריך] שריס. ואומר רבינו דמשום איך פריך הכי דלחיה לית ליה והנשאר צדס [אס נשאר אלא] שצריך לישאר שיעורו חטאת העוף מעבד והוצרך לתרן שאני הכא דכתיב ומימר וכו'. מ"ר.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' מאיר דאמר יביא אחר וישחוט ור' אלעזר ור' שמעון שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל הכא אין לו תקנה מתקריף ליה רב חסדא והא יאותו כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן אשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לגבי הבהונות הרי זה עולה לגבי מוצח וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשירו ורב חסדא אמר לך מאי צריך צריך ואין לו תקנה ותני תנא צריך ואין לו תקנה אין והתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך העברת תער וכו"ה אומרים אין צריך העברת תער וא"ר אבינא כשאוברים בית שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרן רבי אלעזר (דתינא) אין לו בהון יד ובהון רגל אין לו טהרה עולמית רבי אלעזר אומר נתן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר אם נתן על של שמאל יצא (תנו רבנן) ולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן (ת"ל צ"ב כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבליים את דמו אחד ביד ובא אצל מצורע, ואחד בכלי רובא לו אצל המזבח, ת"ר וכולן מטמאין בגדים וכו', פי' נישחט הפר והוא מדמו וקודם שישלם נשפך הדם מביא אחר ורוחט ומתחיל ומוה, וכן אם נשפך עור, מביא אחר ורוחט ומוה, אילו כולן נשפך לדברי ר' אליעזר ור' שמעון שאמרו השני מתחיל ממקום שפסק דמו של ראשון, נמצאת ככולן כפרה לפיכך כולן נשפך, אבל לר"מ שאמר כי בדם השני מתחיל בהואות בפנים כבר בטל, הראשון אינו נשפך בבית הדרשן אלא אחרון שנגמרה בו הכפרה, מה שאין כן בשעיר המשתלח.

שכבר נעשה צפון ללא דמי למתנות שנעשו קודם שפית דמים לעיל אלא תופה שנעשית קודם הקרבן הוה ליה למיטען דכתיב והינף אותו לאשם ואת לוג השמן מהיה שמה לך לא רצה להזכיר אלא מתן בהונות לפי שהתנופה שקודם חשיבה איהו חטובה עבודה כל כך שיהא חשוב התלפת עבודה, ופי' ר"ח גרס אשם מצורע שנשפך דמו קודם מתן בהונות בלאו למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון, ומפרש רבינו שמואל ששפך הדם [קודם] שנגמר מתן דמים הבהונות, ור' מאיר סבר כמו בלוג שיעור אחר ויחזור לראש שלן אלא נגמר מתן בהונות ולא יחזור למקום שפסק והאי אחד לא דרשי כן היכי דלא דרשי האוה ללוג דקתיי צבתימא ממקום שפסק משם הוא מתחיל, מתקריף לה רב חסדא והא כתיב ויהוה לן לנימנר לדברי הכל שלא יחטא אחר, דהכי משמע ליה אותו אחר, תניא כוותיה דר' יוחנן דלא דרשינן אותו אשם מצורע ששחטו כו'. וכן נראה עיקר. נזיר ממורט בית שמאי כו'. הן גרסא הפוסה נזיר פסק ג' מיטס [מן] צ' ומגירסות הפוסות שנתלמדו היא והרבה יש כיוצא בו. ואם נתן ע"ש של שבא"ר יצא. דלא צריך קרא דכתיב דתמפרש לדידיה צפרק נגמר הדין [בסנהדרין] מן צ' ה"ג ת"ר וכולן מטמאין בגדיהם ולא גרסוין מן הסס. דברי ר' אליעזר ור' שמעון. (מדורי) [דאולין] לטעמייהו דלעיל דלמרי שצבילן יש לזרף כפרה. וחכמים דהכא היינו ר' מאיר דלית ליה שמתחיל (בלל) [במחלה]. ויחשו משמע דלפלו [שפך] אחר שנגמר מתנות שצבילן מן הראשון דמודו כולי עלמא שמתקום שפסק מתחיל, אפילו הכי בתרא עיקר כפרה, וטעמא דרזנן כיון שנתת כפרתן ידחה הילתמן ולא מטמי בגדים [דשפרי] [בשפרי] ואפילו לר' אלעזר ור' שמעון מאי למימר. מ"ר.

(א) מנחות ה' ג' ס' (ב) צב"מ טו: וצ"ל (ג) מיד מו: ע"ש (ד) מוסף מיד פ"א, (ה) (ז"ל) דמקן, (ו) סנהדרין מה: פת. מיד מו: נעשם פ"ד מ"ט, (ז) [וצמים מו:], (ח) שם, (ט) מוספתא פ"ג ה"ד, (י) [ז"ל ורצ"א], (יא) [עין מוסף] מנחות נח: ד"ה וליכא ע"ש, (יב) [דף ג'א], (יג) [וצמים דף מו:].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אין לו טהרה כו' ופליגי בה בסנהדרין: (ב) ד"ה וטולן כו' והשורף אתם יכבס נגדיו ורחץ את בשרו צמים:

הגהות הגר"א

[א] נ"ב מן הסס. ז"ל מ"ר: (וכ"ה גי' המ"ר)

מוסף רש"י

נזיר ממורט. שאין לו שיער (נזיר מו:). אין לו. למלורע. בוהן יד ובהון רגל און לו טהרה עולמית. לפי שאין יכול לקיים צו מתן דם ושמן על ביהו ידו (נזיר מו:). נותן על מקומו. על מקום הבהונות עומד על האשם וטוהר (סנהדרין פת). ר"ש לא צריך קרא דכתיב וכן ר"ש (שם מה:). ת"ל ונתן. כלשם מצורע כתיב ולקח הכהן מדם האשם ונתן על הזבוח (מ"ד